

Zanza fejek, maszkok

A halál témája mindig is érdekelt. De egyúttal le is nyugózott, hogy az élőlények mennyire tudnak ragaszkodni az élethez. A legkilátástalanabb élethelyzetben sem mondanak le róla. Csak az embereknél tapasztaltam meg azt az állapotot, amikor az élet szeretetet felváltja, a „halálvágy”. Mikor már várja a végső menekülést, megszabadulva az élet további szenvedéseitől.

Az életből eltávozni készülő teste, arcvonásai a halál közeledtével jelentősen megváltoznak. Úgy is lehetne mondani, hogy a halál „lerágja róla a húst”.

Sok kultúrában törekedtek az elhunyt személyek testének, arcvonásainak megőrzésére, mumifikálással vagy más eljárással. A fejek zanzásítása is hasonló művelet, amivel a világ több pontján is találkozhatunk, de főleg egy dél-amerikai törzs révén vált ismerté.

Az élő személy vonásai eltorzulását, elhalványulását, elsorvadását igyekeztem megörökíteni, melynek során egykori önmaga árnyékává válik. Fájdalmai egyre csak nőnek, még a legegyszerűbb dolgok megtételére is képtelen, de a könnyörgés és az akarat ott van még a szemében. Ezt a halál közeli félelmetes érzést szerettem volna minél jobban érzékeltetni, hogy valóban csupán csak ennyi az élet.

A téma kidolgozásában a személyes érdeklődés mellett, egy sajnálatos családi esemény is inspirált.

Munkáimat kaparással, a felső rétegek lenyúzásával hoztam létre. Nem akartam anatómiailag pontos ábrázolást létrehozni, inkább csak érzékeltetni szerettem volna. Néhány fejen maszkok is vannak, amik az élők tartozékai, és valamilyen éltető funkciót szolgálnak. Ezt azért tartottam fontosnak, mert véleményem szerint a fulladás az egyik legszörnyűbb halál.